చంద్రుళ్ళో కుందేలు

- మధురవాణి

(గత సంచిక తరువాయి)

12

మేఘ ఇంజనీరింగ్ ఫైనల్ ఇయర్ చదువుతోంది అప్పుడు.

ఒకరోజు ఉదయం కాలేజీకి వెళ్ళే తొందరలో అద్దం ముందు నించుని జడ వేసుకుంటుంటే "మేఘా.. నీకోసం ఎవరో వచ్చారు" అంటూ ఒక అమ్మాయి పిలుపు బిగ్గరగా వినిపించింది.

తనకోసం వచ్చేవాళ్ళు ఎవరున్నారా అని సందేహిస్తూ మిగిలిన సగం జడ అల్లుకుంటూనే మొదటి అంతస్థులో ఉన్న ఆ గది బయటి బాల్కనీలోకి వచ్చి కిందకి చూసింది.

ఇంతకుముందు అరిచిన అమ్మాయి కొంచెం దూరంగా ఆ ఆవరణలో ఉన్న గానుగచెట్టు వైపు చూపించి వెళ్ళిపోయింది. అక్కడ హీరోహోండా బైకుకి ఆనుకుని నించున్న ఓ అబ్బాయి కనిపించాడు.

ఎవరై ఉంటారా అని ఆలోచిస్తూనే మెట్లు దిగి నెమ్మదిగా గానుగ చెట్టు వైపు నడిచింది మేఘ.

పదడుగుల దూరం నుంచి ఆ వచ్చిందెవరోనని పరీక్షగా చూస్తున్న మేఘ ఆ అబ్బాయి కళ్ళకున్న కూలింగ్ గ్లాసెస్ తీసి నవ్వుతూ "హాయ్ మేఘా" అనేసరికి నివ్వెరపోయింది. తత్తరపాటుతో అడుగు ముందుకి పడలేదు.

కాస్త తెప్పరిల్లాక "నువ్వు, నువ్వేంటి ఇక్కడ? నువ్వెలా వచ్చావ్ ఇక్కడికి?" అయోమయంగా అడిగింది.

"థాంక్ గాడ్. గుర్తు పట్టావు. నువ్వెవరు అంటావేమో అనుకున్నా" కిరణ్ మొహంలో నవ్వు చెరగలేదు.

"వెంటనే గుర్తుపట్టలేకపోయాను. చాలా మారిపోయావు."

"మంచిగానా, చెడ్డగానా?"

"స్టైల్ గా కనిపిస్తున్నావులే" నవ్వింది.

"మణిపాల్ మెడికల్ క్యాంపస్లో అందరూ ఇలాగే పోష్ గా ఉంటారు."

"ఇంతకీ నువ్వెలా వచ్చావు? నీకెలా తెలుసు నేనిక్కడ ఉన్నానని?"

"నువ్వెలా ఉన్నావో చెప్పు. 'నేను బాగా చదువుకోవాలి, నాతో ఇంకెప్పుడూ మాట్లాడి డిస్టర్బ్ చెయ్యకు' అని నన్ను తిట్టావుగా. బాగా శ్రద్ధగా చదువుకుంటున్నావా?"

"అలా అన్నానా? నాకు గుర్తు లేదు" నవ్వొచ్చింది మేఘకి.

"అన్నవాళ్ళకి గుర్తుండవులే, పడ్డవాళ్ళకి బాగా గుర్తుంటాయి."

"అసలు నువ్వెలా వచ్చావో చెప్పు ముందు" పక్కనున్న బైకుని చూస్తూ అడిగింది.

"నేనూ, మా కజిన్ గాడూ కలిసి హైదరాబాద్ నుంచి బైకేసుకుని వచ్చాం."

"అప్పుడు మీ ఊరొస్తే కలిసి తిరిగేవారు, ఆ కజినేనా? అయినా ఇంతదూరం బైక్ మీద వస్తారా ఎవరైనా? భయం లేదసలు."

"ఈ కజిన్ వేరే ఇంకొకడు. భయం ఎందుకు? జాలీగా వచ్చేసాం."

"ఏంటీ క్రిస్టియన్ గా మారిపోయావా?" మెడలో కనిపిస్తున్న బుల్లి క్రాస్ చూసి అడిగింది మేఘ.

"ఓ ఇదా? గ్రేస్ అని మా ఫ్రెండ్స్ గ్యాంగ్లో అమ్మాయి గిఫ్ట్ గా ఇచ్చిందని వేసుకున్నా."

"ఓహో"

"షి ఈజ్ జస్ట్ ఎ ఫ్రెండ్!"

"నేను కాదన్నానా ఇప్పుడు? ఇంకేంటి సంగతులు?"

"నీలూ, రజని ఎలా ఉన్నారు?"

"రజని సంగతి తెలీదు. నీలూకి పోయిన వేసవిలో బియస్సీ అవగానే పెళ్ళయింది. విజయవాడలో ఉంటోంది."

"అప్పుడే నీలూకి పెళ్ళయిపోయిందా?"

"వాళ్ళ నాన్నగారికి ఆరోగ్యం బాలేదని తొందరగా చేసేసారు."

"మీ డాడీ ఎలా ఉన్నారు?"

"బావున్నారు. నాకు కాలేజీకి టైమవుతుంది. హాస్టల్లో ఇంతసేపు మాట్లాడకూడదు."

"హ్మ్.. ఓకే, ఐ లెట్ యు గో. నా సెల్ ఫోన్ నంబర్ ఇవ్వనా?"

"నా దగ్గర పెన్, పేపర్ లేదు."

జేబులోంచి పెన్, పేపర్ తీసి నంబర్ రాసి మేఘ చేతికిచ్చాడు.

"ఎప్పుడైనా కాల్ చేస్తావా?"

"....."

"ఇంకా కోపమా? అసలు నీకు నా మీద కోపం ఎందుకొచ్చిందో చెప్పు."

"నాకెందుకు నీమీద కోపం? అలాంటిదేం లేదు" నవ్వింది మేఘ.

"మనం ఫ్రెండ్స్ లా అయినా ఉండలేమా?"

"ఇంతసేపు చక్కగా ఫ్రెండ్స్ లాగే మాట్లాడుకున్నాంగా"

అటూ ఇటూ దిక్కులు చూస్తూ మాట్లాడుతున్న మేఘకేసి చూసి "నువ్వలా ఇబ్బందిగా చూడకు. ఎవరూ ఏమీ అనుకోరులే. నేను వెళతానింక" అంటూ చెయ్యి ముందుకి చాపాడు.

అర్థం కానట్టు చూసింది మేఘ.

"బై చెప్పడానికి షేక్ హేండ్ కూడా ఇవ్వవా?"

చప్పున చెయ్యి కలిపింది మేఘ.

బైక్ స్టార్ట్ చేసి పక్కకి తిరిగి మేఘ కళ్ళల్లోకి చూస్తూ "బాగా చదువుకో. టేక్ కేర్! ఐ విల్ వెయిట్ ఫర్ యువర్ కాల్!" అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

బైక్ వీధి చివర మలుపు తిరిగి మాయమయ్యాక కూడా కాసేపు అక్కడే నిలబడింది మేఘ. మెల్లగా వెనక్కి తిరిగి వస్తూ చేతిలో ఉన్న ఫోన్ నంబర్ కాగితాన్ని చూసింది.

"మనం ఫ్రెండ్స్ లా అయినా ఉండలేమా?" అన్నప్పుడు అతని కళ్ళలోకి చూసింది గుర్తొచ్చింది.

ఫోన్ నంబర్ వంకే చూస్తూ కూర్చుంది.

నాలుగేళ్ళుగా మూతపడిన మనసు గది ఈ రోజున తెరుచుకుని రకరకాల భావాలు ఒక్కుమ్మడిగా దాడి చెయ్యడం మొదలుపెట్టాయి.

ఆలోచిస్తూ ఆలోచిస్తూ ఆ ఫోన్ నంబర్ రాసున్న కాగితాన్ని గబగబా గుర్తు పట్టటానికి వీల్లేనంత చిన్న ముక్కలుగా చింపి పడేసింది.

మేఘ చెప్పింది విన్న నీలూ ఆశ్చర్యంతో నోటి మీద చెయ్యేసుకుని కాసేపు ఏమీ మాట్లాడకుండా ఉండిపోయింది.

నెమ్మదిగా తేరుకుని "కిరణ్ నీకు ఫోన్ నంబర్ ఇచ్చినా నువ్వు ఒక్కసారి కూడా ఫోన్ చెయ్యలేదు కాబట్టి నీకు తనతో మాట్లాడటం ఇష్టంలేదని స్పష్టంగా అర్థమైపోయుంటుంది. అందుకని అప్పుడు కాస్తో కూస్తో బాధపడినా తర్వాత మర్చిపోయే ఉంటాడు. లేకపోతే మళ్ళీ ఎప్పుడో వచ్చి కలిసేవాడుగా!" అంది నీలూ.

"మళ్ళీ కనిపించాడు" నెమ్మదిగా చెప్పింది మేఘ.

"అమ్మో నువ్విచ్చే షాకులకి నాకు హార్ట్ ఎటాక్ వచ్చేలా ఉంది. మళ్ళీ కలిసాడా? ఎప్పుడూ ఎక్కడా?" అడిగింది నీలూ.

"అంటే, నన్ను కలవడానికేమీ రాలేదులే. నేను ఎంటెక్ చదివే రోజుల్లో అనుకోకుండా మూడు సార్లు కనిపించాడు. రెండు సార్లు రోడ్డు మీద, ఒకసారి గుడిలో."

"కనిపించి ఏమన్నాడు?" ఆసక్తిగా అడిగింది నీలూ.

"ఏమీ అనలేదు. నేను గుర్తుపట్టి ఫ్రెండ్లీగా నవ్వుతూ పలకరించాను. తను కూడా హాయ్ చెప్పాడు."

"అంతేనా!"

"అంతేనా అంటే మొదటిసారి కలిసినప్పుడు మొబైల్ నంబర్ అడిగితే నాకు మొబైల్ లేదని అబద్ధం చెప్పాను. చివరిసారి కనిపించినప్పుడు త్వరలో ఆస్ట్రేలియా వెళుతున్నాడని చెప్పాడు."

"హ్మ్.. అనుకోకుండా దారిలో కనపడి హాయ్ హలో అని పలకరించి వెళ్ళిపోయాడంటే ఖచ్చితంగా ముందు జరిగినవన్నీ ఈజీగా తీసుకుని మర్చిపోయినట్టే లెక్క" బాగా ఆలోచించి చెప్పింది నీలూ.

"కాదని నేననడం లేదు. ఇప్పుడు సమస్య తను మర్చిపోవడం గురించి కాదు, నేను మర్చిపోలేకపోవడం గురించి. అంతకుముందు తనతో అన్నిసార్లు పరుషంగా మాట్లాడినప్పుడు చాలా బాధపడి ఉంటాడుగా. నాలుగేళ్ళ తర్వాత తనంత కష్టపడి నన్ను వెతుక్కుంటూ వస్తే నేనేమో కనీసం తిరిగి ఫోన్ కూడా చెయ్యలేదు. తర్వాత కనపడినప్పుడు ఫోన్ లేదని అబద్ధం చెప్పాను. అప్పుడు దూరం పెట్టేసాను కానీ అప్పుడలా చేయడాన్ని ఎందుకో ఇప్పుడు భరించలేకపోతున్నాను. ఆ అపరాధభావం రోజురోజుకీ పెరిగిపోతూ నన్ను తినేస్తోంది. దీన్నుంచి ఎలా తప్పించుకోవాలో తెలియడం లేదు" మేఘ గొంతులో నిస్సహాయత వినపడింది.

"పిచ్చి మేఘూ.. మామూలు ఫ్రెండ్స్ లా ఉండటానికైనా ప్రయత్నించకుండా ఎందుకలా పూర్తిగా దూరం పెట్టావో అసలు కారణం నీకు తెలుసుగా?" మెత్తగా అడిగింది నీలూ.

మేఘ కళ్ళల్లోంచి ఉబికిన కన్నీటి ధారల్లో చెక్కిళ్ళు తడిసాయి. మేఘని చూస్తూ నీలూ కళ్ళల్లో కూడా నీళ్ళు తిరిగాయి.

ఇద్దరూ మౌనంగా ఉండిపోయారు. ప్రాణస్నేహితురాలి సాంగత్యపు నిశబ్దంలో కాస్త సాంత్వన పొందింది మేఘ.

"నిన్ను నువ్వు మరీ కఠినంగా విచారించుకుని విమర్శించుకుంటున్నావు మేఘా. అందుకే నీకంత గిల్టీగా ఉంది. ఈ రోజున ఈ క్షణంలో నిలబడి గతంలో మనం చేసిన తప్పొప్పుల్ని బేరీజు వేయడం సరి కాకపోవచ్చు. అప్పటి నీ వయసు, నీ స్థాయి, నీ పరిణతి, నీ చుట్టూ ఉన్న పరిస్థితులు అన్నీ వేరు. నీవల్ల కిరణ్ కి బాధ కలిగిన మాట వాస్తవమే కానీ అదేం నువ్వు కక్షగట్టి చేసింది కాదుగా. నేను చెప్తున్నానుగా నమ్ము, కిరణ్ గురించి నాకు తెలిసినంతలో తను నీమీద అస్సలు కోపం తెచ్చుకుని ఉండదు. నీకెందుకు ఇంకా వర్రీ?"

"నాకెలాంటి వర్రీలు లేవు. నేను వర్రీ అవుతున్నానని నువ్వేం వర్రీ అవ్వక్కర్లేదు" ఉక్రోషంగా అంది మేఘ.

నీలూ ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది.

"అప్పట్లో ఒకసారి కిరణ్ నీలాగే వర్రీ అవ్వద్దని చెప్తే ఇలాగే అన్నా నేను."

"అబ్బ ఎంత గుర్తో నీకు. అంత చిన్న చిన్న సంగతులు ఇంతలా గుర్తున్నాయంటే ఎన్నెన్ని సార్లు తల్చుకున్నావో! దీన్ని బట్టి తెలుస్తోంది కిరణ్ ని నువ్వెంత..."

నీలూ మాటల్ని మధ్యలోనే తుంచేస్తూ "చాల్లెండి డిటెక్టివ్ సునీల గారూ, మీ నైపుణ్యాన్ని మేము గుర్తించాం" అంటూ నవ్వింది మేఘ.

"సరేలే నాదొక నైపుణ్యమా? అందుకే మరి ఏళ్ళ తరబడి ఒక్క ముక్కా తెలుసుకోలేకపోయాను" నిట్టూర్చింది నీలూ.

"అందులో నీ తప్పేం లేదు. నేనే చెప్పలేదుగా" అంది మేఘ.

"సరే, ఇంక ఈ విషయం గురించి నువ్వస్సలు బాధపడొద్దు. కిరణ్ ఇవన్నీ ఎప్పుడో మర్చిపోయి ఎక్కడో పెద్ద డాక్టరైపోయి హేపీగా ఉండుంటాడు. కాదూ కూడదూ అంటావా ఏదో ఒక రోజు మళ్ళీ ఏదో దేశంలో యథాలాపంగా కనిపించినప్పుడు 'సారీ' చెప్పి బరువు దించేసుకుందువుగానీ. ఏమంటావ్?" మేఘ బుగ్గ గిల్లింది నీలూ.

"నిజంగా మళ్ళీ ఇంకోసారి కనిపిస్తాడంటావా? అలాగైతే మరి ఇన్నేళ్ళూ కనపడలేదేం?" నీరసంగా అంది మేఘ.

"పోనీ నువ్వే వెతికి పట్టుకో. వరల్డ్ ఈజ్ ఎ గ్లోబల్ విలేజ్ అని తెగ మొత్తుకుంటూ ఉంటారుగా మీరంతా!" పరిహాసంగా నవ్వింది నీలూ.

నీలూ వేళాకోళంగా అన్న మాట మేఘ మనసులో ఒక కొత్త ఆలోచనని నాటింది.

మరుసటి రోజు ఉదయం శరత్, విజిత, పూజ అందరూ ఊరినుంచి వచ్చారు. విజితని హాస్టల్లో దించేసి పూజని వెంటబెట్టుకుని సాయంకాలం దాకా షాపింగ్ చేస్తూ హడావుడిగా తిరిగారు మేఘ, నీలూ.

మేఘ తెల్లవారి ఊరెళ్ళిపోతుందని ఆ రోజు రాత్రి అశోక్, వసంతలని భోజనానికి పిలిచింది నీలూ. వసంత గురించి నీలూ చెప్పింది విన్నప్పటి నుంచీ ఆమెని కలవడానికి ఆసక్తిగా ఎదురుచూస్తోంది మేఘ.

శరత్, పూజ ఐస్క్రీం కొనుక్కొస్తామని బయటికి వెళ్ళారు. నీలూ వంటగదిలో పనిలో ఉంది. కాలింగ్ బెల్ మోగితే మేఘ వెళ్ళి తలుపు తీసింది.

గుమ్మంలో ఎదురుగా ఒక అమ్మాయి కనిపించింది. ఆమె వెనుకనే ముమ్మూర్తులా ఆమె పోలికలతో ముద్దుగా ఉన్న శశిని ఎత్తుకుని మెట్లెక్కుతూ అతి సామాన్యంగా కనిపిస్తున్న ఆమె భర్తనీ, కళ్ళు చెదిరే అందగత్తె అయిన ఆమెనీ మార్చి మార్చి చూస్తూ నోట మాట రాలేదు మేఘకి.

"నా పేరు వసంత. నేను అశోక్ భార్యనండీ. మేఘనందన మీరేనా?" అంటూ పరిచయం చేసుకుంటున్న ఆ అమ్మాయిని చూసిన ఆశ్చర్యంలోంచి తేరుకోడానికి సమయం పట్టింది మేఘకి.

ఇంతలో నీలూ వచ్చి వాళ్ళని పలకరించింది. పూజ బయటినుంచి వస్తూనే శశిని చూసి కేరింతగా అరిచింది. శరత్, అశోక్, వసంత అందరూ హాల్లో కూర్చుని మాటల్లో ఉండగా నీలూ వెంటే వంటగదిలోకి వెళ్ళింది మేఘ.

"వసంత ఇంతందంగా ఉంటుందని నాకు చెప్పలేదేం? చాలా చిత్రంగా ఉంది వాళ్ళిద్దర్నీ జంటగా చూస్తుంటే" నీలూ చెవిలో గుసగుసగా చెప్పింది మేఘ.

"ముందే చెప్తే థ్రిల్ పోతుందని చెప్పలేదు. అయినా లవ్ ఈజ్ బ్లైండ్ అన్నావుగా నువ్వే. అందంగా ఉంటే ఏంటీ లేకపోతే ఏంటీ?"

"ఓ మై గాడ్! నాట్ ఓన్లీ బ్లైండ్, లవ్ ఈజ్ మిస్టికల్, మేజికల్, మిరాక్యులస్...."

"చాలు చాలు. నీకు కవిత్వం వచ్చేస్తోందే!" నవ్వింది నీలూ.

"వసంత అశోక్ ని అంతిదిగా ప్రేమించడానికి కారణమేంటో ఎంత ప్రయత్నించినా మనం తెలుసుకోలేం నీలూ.."

"ఎందుకలా?"

"ఎందుకంటే, ప్రేమకి కారణాలు అక్కర్లేదేమో!"

"ప్రేమ వేదాంతమా?"

"ఏమో వాళ్ళిద్దర్నీ చూసాక అలా అనిపించింది. భలే ముచ్చటైన జంటని పరిచయం చేసావు నీలూ.." సంతోషంగా చెప్పింది మేఘ.

ఆ రోజు రాత్రి అందరూ కలిసి సరదాగా గడిపారు.

తెల్లవారి ఉదయం మేఘ హైదరాబాదుకి ప్రయాణమైంది. నాలుగు రోజుల నుంచీ వెలిగిపోతున్న స్నేహితురాళ్ళిద్దరి మొహాలు చిన్నబోయాయి.

మేఘ సామానంతా అశోక్ కారులో సర్దేసాడు.

"ముందు అనుకున్నట్టు నువ్వూ వస్తే బాగుండేది నీలూ" బెంగగా అంది మేఘ.

"మనిద్దరం నాలుగు రోజులు కలిసున్నాంగా. నీకు మిగిలిందే పది రోజులు. అమ్మానాన్నలతో హాయిగా గడుపుతూ నీ పనులన్నీ చూసుకో. వీలున్నప్పుడు ఫోన్ చేస్తుండు" అప్పగింతలు పెట్టింది నీలూ.

పూజని ముద్దాడి, శరత్ కి కూడా వెళ్ళొస్తానని చెప్పి కారెక్కింది మేఘ.

కారు బయలుదేరగానే బయటికి చూస్తూ చెయ్యి ఊపుతున్న మేఘతో "నేను చెప్పింది గుర్తుంచుకో. ఏ ఆలోచనలు పెట్టుకోకుండా సంతోషంగా ఉండు" చెప్పింది నీలూ.

"అస్సలు మర్చిపోను. అదే పనిలో ఉంటాను" నవ్వుతూ స్నేహితురాలికి వీడ్కోలు చెప్పింది మేఘ.

తరచి చూస్తే కాలానిదీ, జీవచైతన్యానిదీ ఒకటే వైఖరి అనిపిస్తుంది. ఒక్కొక్క క్షణాన్ని పేర్చుకుంటూ అడుగులో అడుగు వేస్తూ నిమిషాలు గంటలు రోజులుగా రూపాంతరం చెందుతూ అన్నిటా అంతటా తనదైన ముద్ర వేస్తూ ముందుకే కదలిపోతాయి.

విడిగా ఒక్కొక్క నిమిషాన్నో, రోజునో గమనిస్తే నిశ్చలంగానే ఉన్న భ్రమని కలిగిస్తూ రోజుల్నీ వారాల్నీ ఒకేసారి కుప్పగా పోగేసి చూసినప్పుడు మాత్రం మన స్మృతి కన్నా ఎన్నో రెట్లు పెద్దదిగా ఎదిగిపోయిన 'మార్పు' రూపం మన ముందు సాక్షాత్కరించి అబ్బురపరుస్తుంది.

మార్పు రూపాన్ని కళ్ళకి కట్టేది కాలమే! గడిచే కాలం నిడివి పెరిగే కొద్దీ మార్పు క్రమంగా మరింత చిక్కనవుతూ మనకో సరికొత్త రూపం సంతరించి పెడుతూ ఉంటుంది.

నిరంతరంగా, నిర్విరామంగా, నిర్నిబంధంగా, నిత్య చంచలంగా శాఖాచంక్రమణం చేస్తూ సాగిపోయే ప్రాణస్పందనకి నిదర్శనమే మార్పు.

అదే పనిగా అరుస్తున్న ఫోనుకేసి విసుగ్గా చూసినా ఫోన్ స్క్రీన్ మీదున్న పేరు చూసి ముఖం ప్రసన్నంగా మారిపోయింది. ఫోన్ మోగుతూనే మాట్లాడవచ్చిన మనిషెవరో చూపించే ఈ సౌకర్యం లేని కాలంలో తప్పించుకు తిరగడానికి ఎంత ఇబ్బందిగా ఉండేదో అన్న తన ఆలోచనకి నవ్వుకుంటూ ఫోన్ ఆన్సర్ చేసింది మేఘనందన.

"హాయ్ నీలూ.. ఏంటీ ఉదయాన్నే ఫోన్ చేశావు? ఏమన్నా విశేషమా?"

"ప్రత్యేకంగా ఏమీ లేదు. నువ్వు బిజీగా ఉంటే చెప్పు మళ్ళీ మాట్లాడదాం."

"పర్లేదు. ఆఫీసుకి వెళ్ళే దారిలో ఉన్నా. వెళ్ళేదాకా మాట్లాడొచ్చు. చెప్పు."

"ప్రణవ్ కోసం నువ్వు పంపిన వెండి గిన్నె, స్పూను అందాయి ఈ రోజు. చాలా ముద్దుగా ఉన్నాయి."

"పోనీలే రెండు రోజులు ఆలస్యంగానైనా అందాయి. పార్టీ బాగా జరిగిందా?"

"ఇప్పటి నుంచీ వాడికి రోజూ నువ్వు పంపిన గిన్నెలోనే అన్నం తినిపిస్తాలే. పార్టీ ఏంటి?"

"అదే అన్నప్రాసన మహోత్సవం అనాలా.. అది బాగా జరిగిందా అని అడిగాను."

"బ్రహ్మాండంగా జరిగింది. అంతమంది జనాలని చూసి వాడు అసలు కొంచెం కూడా ఇబ్బంది పడలేదు. ఎవరు ఎత్తుకున్నా నవ్వుతూనే ఉన్నాడు."

"పిల్లలు అంత బుద్ధిగా ఉంటే పెంచడం ఎంత హాయో! పూజ ఎలా ఉంది? తమ్ముడిని బాగా ఆడిస్తోందా?"

"మామూలుగా ఆడించడం కాదు ముద్దు ఎక్కువైపోయి ఎత్తుకుంటానని ఒకటే గొడవ. ఒక్క నిముషం పక్కకెళ్ళినా వాడిని ఎత్తుకోవాలని ప్రయత్నిస్తుంది. చాక్లెట్లో, బిస్కెట్లో తినిపించాలనుకుంటుంది. వాడేమో కనీసం అరవడు, ఏడవడు. చిద్విలాసంగా నవ్వుతూనే ఉంటాడు. పూజకి కాపలా కాయడమే సరిపోతుంది మాకు."

"అక్కాతమ్ముళ్ళ అల్లరితో భలే కాలక్షేపం నీకు. అశోక్, వసంత వాళ్ళు బాగున్నారా?"

"అందరూ బాగున్నారు. శశి స్కూలుకి కూడా వెళుతున్నాడు."

"సరే నీలూ. నేను ఆఫీసుకి వచ్చేశాను. వీకెండ్లో కాల్ చేస్తాను. తీరిగ్గా మాట్లాడుకుందాం."

"అలాగే. బై బై"

"బై నీలూ.."

కాల్ కట్ చేశాక ఫోన్ స్క్రీన్ మీద కొత్త మెయిల్ వచ్చినట్టు చూసి మెయిల్ బాక్స్ ఓపెన్ చేసింది మేఘ.

'ఆదిత్య కిరణ్ ఆక్సెప్టెడ్ యువర్ ఫ్రెండ్ రిక్వెస్ట్ ఆన్ ఫేస్ బుక్' అని కనిపించిన ఈమెయిల్ చూసి ఒక్క క్షణం నడక ఆపి నించుండిపోయింది.

దాదాపు నాలుగు నెలల క్రితం ఈ ప్రొఫైల్ కనపడింది. పేరు, ఉండేది ఆస్ట్రేలియా అని తప్ప మిగతా వివరాలేమీ తెలియలేదు. అయినా ప్రయత్నించి చూద్దామని ఫ్రెండ్ రిక్వెస్ట్ పంపింది మేఘ. అటునుంచి ఎటువంటి స్పందనా లేకపోయేసరికి అది ఇంకెవరిదో ప్రొఫైల్ అయ్యుండొచ్చని సమాధానపడింది.

ఇప్పుడు ఇన్నాళ్ళ తర్వాత ఫ్రెండ్ రిక్వెస్ట్ ఆక్సెప్టెడ్ అంటే అది నిజంగా కిరణ్ ప్రొఫైలేనేమోననే ఆశ కలిగింది. అంటే నిజంగానే తను కిరణ్ ని వెతికి పట్టుకోగలిగిందా, అన్న ఆలోచనకి ఉద్వేగంగా అనిపించింది మేఘకి.

ఆఫీసులోకి రాగానే గబగబా లాప్టాప్ తెరిచి ఫేస్ బుక్ ఓపెన్ చేసింది. 'ఆదిత్య కిరణ్ అండ్ యు ఆర్ ఫ్రెండ్స్ నౌ' అని చూసి నవ్వొచ్చింది.

ఇప్పుడు ప్రొఫైల్లో మరిన్ని వివరాలు కనిపిస్తున్నాయి. ప్రొఫైల్ పిక్చర్ మీద క్లిక్ చేసింది. ఎక్కడో బీచ్ లో లాంగ్ షాట్ లో తీసిన ఫోటో. గాగుల్స్ పెట్టుకుని ఉండటంతో పోలికలు పట్టుకునేంత స్పష్టంగా లేదు. అది తప్ప మరేం ఫోటోస్ లేవు.

టైం లైన్లో పోస్ట్స్ కూడా నాలుగైదే ఉన్నాయి. అవి కూడా వేరే ఎవరో ట్యాగ్ చేసినవి. వాటన్నిటిలోనూ 'ఆది, ఆదిత్యా' అన్న సంబోధనలే ఉన్నాయి. కిరణ్ అని ఎవరూ పిలవడం లేదంటే ఇది వేరే ఇంకెవరోనేమోనన్న సందేహం కలిగింది మేఘకి.

ఒకవేళ ఇది తను వెతుకుతున్న కిరణే అయితే ఇప్పుడేంటి చెయ్యడం అన్న ప్రశ్నకి చటుక్కున సమాధానం తోచలేదు మేఘకి.

ఇన్నాళ్ళూ వెతకాలీ వెతకాలీ అని ఇంత తపన పడి తీరా ఎదురుపడ్డాక ఇప్పుడేమి మాట్లాడాలి అన్న కంగారు బయలుదేరింది.

ఇన్నేళ్ళుగా మనసులో గూడు కట్టుకున్న అపరాధభావాన్ని పోగొట్టుకోవాలంటే తప్పకుండా కిరణ్ తో మాట్లాడి తీరాలి. తనని కష్టపెట్టినందుకు సారీ చెప్పాలి.

కానీ, ఇన్నేళ్ళ తర్వాత మేఘ అనే పేరైనా గుర్తుందో లేదో, గుర్తున్నా మేఘ అనే పేరు వింటూనే కోపం వస్తుందేమో. ఇప్పుడు కిరణ్ కి తనతో మాట్లాడే ఆసక్తి ఉంటుందా? కిరణ్ కి నిజంగా తన మీద కోపం ఉన్నా అదీ న్యాయమేనేమో!

ఏది ఏమైనా ఇప్పుడు కిరణ్ ఏమనుకుంటాడన్న ఆందోళన అనవసరం. అతని అభిప్రాయం ఎలా ఉన్నా తను చెప్పాల్సింది చెప్పి తీరాలి. అప్పుడు గానీ మనసుకి శాంతి దొరకదు అనుకుంది మేఘ.

ప్రొఫైల్లో ఉన్న ఈమెయిల్ ఐడీ కాపీ చేసుకుని మెయిల్ రాయడం మొదలు పెట్టింది.

"నేను ఆదిత్య కిరణ్ అని నా ఇంటర్మీడియెట్ ఫ్రెండ్ కోసం వెతుకుంటే మీ ఫేస్ బుక్ ప్రొఫైల్ కనిపించింది. మీ పుట్టినరోజు మార్చ్ 9 అయితే, మీకు నా పేరుతో ఎవరైనా తెలిసుంటే నా ఉత్తరానికి స్పందించండి. కాని పక్షంలో ఈ మెయిలుని పట్టించుకోనవసరం లేదు.

థాంక్స్!

–మేఘనందన"

మెయిల్ పంపించేశాక రిప్లై ఎప్పుడొస్తుందో అనుకుంటూ ఫేస్ బుక్ ప్రొఫైల్లో రాయబడిన వివరాల ప్రకారం సిడ్నీ, ఆస్ట్రేలియాలో ఇప్పుడు టైం ఎంతయింది అని వెతికి చూసింది మేఘ. అర్ధరాత్రి ఒకటిన్నర. మేఘకి అప్పుడు ఉదయం తొమ్మిదిన్నర.

'ప్రపంచ పటానికి చెరొక కొసన ఉండటమే కాదు, టైము కూడా తల్లక్రిందులుగానే ఉందన్నమాట! అయితే రాత్రికి గానీ రిప్లై వచ్చే అవకాశం లేదు' అనుకుంది మేఘ.

రోజంతా ఒక పక్కన పని చేసుకుంటూనే మరోపక్కన కిరణ్ నుంచి సమాధానం ఎప్పుడొస్తుందా అని పదే పదే ఈమెయిలు చూసుకుంటోంది మేఘ.

కేవలం ఒక్క మెయిలుకి రిప్లై కోసం ఇంత కొద్ది సమయంలో తనింత ఉద్విగ్నత అనుభవిస్తుంటే తన కోసం అప్పుడంతా కిరణ్ ఎంత ఎదురుచూసి ఉంటాడో కదా అనే ఆలోచనకి మేఘ కళ్ళు చెమర్చాయి.

ఒక మనిషిని, అందులోనూ తనకి బోల్డంత ఇష్టమున్న మంచి స్నేహితుడి పట్ల అంత కర్కశంగా ప్రవర్తించగలిగింది తనేనా అన్న అనుమానం,ఆశ్చర్యం కలిగాయి మేఘకి.

మొదటినుంచీ తామిద్దరి మధ్యన జరిగిన సంఘటనలన్నీ వరుసగా వచ్చి కళ్ళముందు నిలుస్తున్నాయి. గతం తాలూకూ క్షణాలన్నీటినీ ఒక్కొక్కటీ తరచి తరచి చూసుకుంటోంది మనసు.

నువ్వు గుర్తొస్తావు.. నువ్వు చాలా గుర్తొస్తావు.. నువ్వు బోల్డు గుర్తొస్తావు.. మళ్ళీ మళ్ళీ నువ్వే గుర్తొస్తావు.. అసలు నువ్వెంతలా గుర్తొస్తావో తెలుసా నీకు!?

ఎక్కడో ఓ చెత్త కాగితం మీద ఒక ఊరి పేరు కనిపిస్తుంది. అదే అక్కడెక్కడో భూగోళానికి ఇంకో వైపునున్న ఊరు, అదే నువ్వున్న ఊరని గుర్తొస్తుంది. అసలు ఇప్పటి దాకా కనీసం పేరైనా పరిచయం లేని ఆ ఊరంటే ఉన్నట్టుండి గంపెడంత ప్రేమ పొంగుకొచ్చేస్తుంది.

యథాలాపంగా ఎక్కడో చోట మీ ఊరి పేరు విన్నప్పుడల్లా గుండె ఝల్లుమంటుంది. ఊపిరాడనట్టు, గుండెల్లో ఏదో పట్టేసినట్టు అయిపోతుంది. ఆ ఊరి పేరు వింటూనే ఏదో నీ పేరే విన్నంత ఆనందం, నిన్నే చూస్తున్నంత పరవశంలో పడిపోతాను.

ఎవరో అపరిచితులు గబుక్కున మీ ఊరి పేరు చెప్తే వాళ్ళంటే అప్పటికప్పుడు బోల్డు ఇష్టం వచ్చేస్తుంది. వీళ్ళు నాకు బాగా కావలసినవాళ్ళన్న పిచ్చి అభిమానం ముంచుకొచ్చేస్తుంది. అంటే, నువ్వుండే ఊర్లో వాళ్ళు కూడా ఉంటున్నారనీ, నువ్వు తిరిగే చోట వాళ్ళూ తిరిగారని, నీ కళ్ళతో చూసిన దృశ్యాలని వాళ్ళూ చూసారనీ, అంతటి గొప్పవాళ్ళని నేనూ ఇప్పుడు నా కళ్ళారా చూస్తున్నా అని నా సంబరమన్నమాట! అదే చిన్నప్పుడు స్కూల్లో చెప్పేవారు కదా a=b=c అయితే a=c అని.. అలాగన్నమాట!

మరీ సిల్లీగా అనిపిస్తోంది కదూ. నాక్కూడా అంతే అనిపిస్తోంది. కానీ, అదంతే! ఒకోసారి కొన్ని నిజాలు సిల్లీగానే అనిపిస్తాయి.

నీ పేరు.. నీకసలు ఎందుకా పేరు పెట్టారు? ఈ ప్రపంచంలో ఎప్పుడు ఏ మూలకెళ్ళినా ఎవరో ఒకరు నీ పేరుతో వినిపిస్తూ కనిపిస్తూనే ఉంటారు. ఒకోసారి ఒళ్ళు మండిపోతుంది. అబ్బబ్బా ఈ పేరుతో అసలు మనుషులే లేకపోతే బాగుండు, అసలీ పేరు పెట్టుకోడానికి వీల్లేదని ఏదన్నా చట్టం తెస్తే బాగుండు, ఇలాంటి దారుణమైన ఆలోచనలు వస్తాయి.

ఆ పేరుని వింటున్నప్పుడూ, పలుకుతున్నప్పుడంతా ఓ పక్క మనసుని మెలితిప్పే ఏదో చెప్పలేని బాధ, మరో పక్క నీ పేరుని అన్నిసార్లు పలికే అదృష్టం దొరుకుతున్నందుకు అదో మురిపెం. పిలిచేది నిన్ను కాకపోయినా, ఎంచక్కా నీ పేరునలా హాయిగా గొంతెత్తి పిలుస్తుంటే, ఆహా అదో గొప్ప ఆనందంలే, నీకు చెప్పినా అర్థం కాదేమో. హుమ్మ్.. ఇది ఖచ్చితంగా పిచ్చి లక్షణమే అనిపిస్తోంది కదూ!

ఒకోసారి నేను ఏదోక పనిలో ఊపిరి సలపనంతగా మునిగిపోయి నీ ఊసే అసలు గుర్తుకు రాని సందర్భాల్లో.. అబ్బా ఎంత హాయిగా ఉంది ఈ కాసేపు అనిపిస్తుంది. అంతలోనే ఇంతసేపూ నిన్ను మర్చిపోయానని అనుకోగానే చాలా బెంగగా అనిపిస్తుంది. ఏడుపొచ్చేస్తుంది.

అదే పనిగా కంటికి కనిపించిన ప్రతీదానిలో నిన్నే తలచుకోవడం చాలా దిగులుగా, బాధగా ఉంటుంది. కానీ అదేంటో ఆ బాధే చాలా అందంగా, ఆనందంగా అనిపిస్తుంది. ఈ బాధని ప్రేమించడవేంటో నా మోహం అని నాకు నాకే తెగ నవ్వొస్తుంది కూడా!

ఎందుకిలా!?

హుమ్మ్.. కేవలం ఒక్క మనిషి మీదున్న ప్రేమ ఇలా ఇన్నిటి మీద ప్రేమని పుట్టిస్తుందని నాకిప్పటి దాకా తెలీనే తెలీదు. ఆలోచిస్తుంటే ఇంకోటి కూడా అనిపిస్తుంది. ఒకవేళ నేను నిజంగా నీతోనే ఉన్నాననుకో. అప్పుడు ఇలా నువ్వున్న ఊరు, నీ పేరూ, నువ్వు మాట్లాడిన ప్రతీ అక్షరం అక్షరమూ, నీతో గడిపిన చిన్ని చిన్ని క్షణాలు.. ఇవన్నీ ఇన్ని వేల సార్లు మళ్ళీ మళ్ళీ తలచుకునేదాన్నంటావా? కాదేమో కదా. నువ్వే నాతో ఉన్నప్పుడు ఇంక నీ జ్ఞాపకాలతో నాకేం పని అనుకునేదాన్నేమో.

అబ్బ.. నాకెంత స్వార్థం కదూ!

ఇంకా నీ గురించిన తలపుల ప్రవాహంలో పడి కొట్టుకుపోతూ ఉన్నప్పుడు నాకింకో సందేహం కూడా వస్తూ ఉంటుంది.

నాలో నీ మీద ఇంత ప్రేమ ఉన్నప్పుడు నువ్వు ఎదురుగా ఉన్నప్పుడు నేనెందుకు నిన్ను బాధ పెట్టానసలు? అంటే ఇప్పుడు నిన్ను దూరం చేసుకున్నాక గానీ నాలో ఇంత ప్రేమ దాగుందని నేను గుర్తించగలిగానా?

లేకపోతే నిన్ను కోల్పోయాక నీ విలువ అమాంతంగా పెరిగిపోయి నీ జ్ఞాపకాలన్నీ ఇంత అపురూపం అయ్యుంటాయా?

ఏమో.. నా దగ్గర ఇలాంటి జవాబులు లేని ప్రశ్నలు గంపల కొద్దీ ఉన్నాయి. ఏమైనా, ప్రశ్నించడం చాలా సులువనుకుంటా. సమాధానాలు వెతుక్కోడం, సమాధానాలు ఇవేనని సకాలంలో గుర్తించి సరైన సమయానికి సరైన నిర్ణయాలు తీసుకోగలగడంలో ఉంది అసలు చిక్కంతా.

ఏవిటో, పరీక్షలయిపోయాక సెలవుల్లో సమాధానాలు రాసినట్టుంది కదూ నా తెలివి!

ఒకోసారి నీ మీద చాలా కోపమొస్తుంది. నేను మూర్ఖంగా ప్రవర్తించినప్పుడు నువ్వెందుకు ఊరుకున్నావసలు, అప్పుడే చెవి మెలిపెట్టి బుద్ధి చెప్పాల్సిందేమో. అప్పుడైతే నేను నీకు దూరం అయ్యేదాన్ని కాదు కదా!

నాకు వినిపిస్తోందిలే నువ్వేం అంటున్నావో, నాలాంటి పెంకి మొహాలకి చెవి మెలెయ్యడం అంత సులువు కాదనేగా! పెద్ద గొప్పేలే, ఆ విషయం మాక్కూడా తెలుసు. అయినా సరే, నువ్వే ఏదోకటి చేసుండాల్సింది. అంతే.. ఇంకో మాటే లేదు!

అసలు నువ్వంటే నాకు చాలా బోల్డు కోపం. అసలీ ప్రపంచంలో నీ మీద కంటే కోపం నాకు ఇంక దేని మీదా లేదు, రాదు. ఎందుకు నిన్ను వదిలించుకోలేకపోతున్నాను నేను, నాకెందుకింత బాధ నీ వల్ల అని.

కానీ అంతలోనే నీ మీద కోపమంతా నా మీదకి మళ్ళుతుంది. అసలిదంతా నా వల్లేగా. నేనే నిన్ను వెళ్ళగొట్టేసాను. తప్పంతా నాదే, నా ఒక్కదానిదే.

అయినా వేటూరి గారన్నట్టు కొన్ని దూరమైనా, దగ్గరైనా ఆనందమే.. నీలాగా!

అసలు నువ్వు నాకు లేకపోతే..? అమ్మ బాబోయ్, నేనస్సలు ఊహించలేను. అసలు నువ్వే లేకపోతే నా చేతిలో ఉన్న సమయమంతా ఏమి చెయ్యాలో తెలీక మహా ఇబ్బంది పడిపోయేదాన్నేమో!

దేని గురించి గంటల తరబడి అదే పనిగా ఆలోచించాలి, దేనికి సంబరపడాలి, దేని విలువ ఎలా తెలుసుకోవాలి, బాధ ఎందుకొస్తుంది, ప్రేమంటే ఏంటీ, పిచ్చి అంటే ఏంటీ.. ఇవన్నీ నాకు తెలిసేవి కాదుగా మరి!

ఏవిటో.. అంతా అయోమయంగా, అస్పష్టంగా, చిందరవందరగా, గందరగోళంగా ఏదేదో చెబుతున్నాను కదూ! ఏమో.. నాకలాగే చెప్పాలనిపించింది మరి. చెప్పేశాను. అంతే!

ఇలాంటప్పుడే నాకు నేనే అర్థం కావట్లేదేమోననిపిస్తుంది. అంతలోనే ప్రేమో, పిచ్చో.. ఇది ఏదైనా కానీ నాకు మాత్రం ఇదే

ఉదయం నుంచీ రాత్రి వరకూ ప్రతీ పది నిమిషాలకి మెయిల్ చెక్ చేసుకుంటూనే ఉంది మేఘ.

చివరకి రాత్రి పదకొండు గంటలకి కిరణ్ నుంచి రిప్లై వచ్చింది.

"యా, అయాం ది కిరణ్ యు ఆర్ లుకింగ్ ఫర్. ఐ జస్ట్ కాంట్ బిలీవ్ ఇట్! నువ్వు నిజంగా మేఘ, మేఘనందన?"

అది చూసిన మేఘ ఆనందానికి అవధుల్లేవు. ఆనందంతో కళ్ళు తడిసాయి.

"అయాం గ్లాడ్ దట్ ఐ ఫౌండ్ యు కిరణ్, ఎట్ లాస్ట్! లెట్ మీ నో వెన్ యు విల్ బీ ఫ్రీ. లెట్స్ చాట్. ఇప్పుడు మా టైం రాత్రి పదకొండు." అని రిప్లై పంపింది.

కిరణ్ తో మాట్లాడబోతోందన్న ఆనందంతో చాలాసేపు నిద్ర పట్టలేదు మేఘకి. ఏం మాట్లాడాలో ఆలోచించుకుంటూ ఎప్పటికో నిద్రలోకి జారుకుంది.

(ముగింపు వచ్చే సంచికలో......)

COMMENTS

రచయిత్రి బ్లాగు

http://madhuravaani.blogspot.com